

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobkyň: **a) O. J.**, bytem X, **b) Ing. J. F.** a **c) L. F.**, obě bytem X, všechny zastoupené Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Brno, Moravské náměstí 15, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 196/1, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 7.1.2014, č.j. MMB/0005144/2014, sp. zn. OUSR/MMB/0126440/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 7.1.2014, č.j. MMB/0005144/2014, sp. zn. OUSR/MMB/0126440/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyním náklady řízení ve výši 33 480 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ing. Jiřího Hory, advokáta se sídlem Brno, Moravské náměstí 15.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2014, č.j. MMB/0005144/2014, sp. zn. OUSR/MMB/0126440/2013, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno – sever, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28.8.2013, č.j. MCBS/002575/13, sp. zn. STU/04/036307/12/Poki.

I. Podstata věci

Stavební úřad vydal dne 4.5.2011 pod sp. zn. STU/04/006242/11/Poki, č.j. MCBS/013037/11, územní rozhodnutí na stavbu Bytový dům v Brně na ulici Cacovická, na pozemcích p.č. 1231/2, 1231/3, 1233/3, 1234/1, 1234/4, 1234/5, 1235, 1236, 1248/1, vše v k.ú. Husovice, obec Brno (dále jen „Bytový dům Cacovická“); v řízení o vydání územního rozhodnutí na stavbu Bytový dům Cacovická byly žalobkyně účastníky územního řízení.

Dne 12.11.2012 žalobkyně podaly návrh na zahájení řízení ve smyslu § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), kterým se domáhaly toho, aby prvostupňový správní orgán rozhodl, že společnosti ZONE4YOU s.r.o. nevzniklo právo realizovat stavbu Bytový dům Cacovická. Argumentovaly tak, že postup autorizovaného inspektora Ing. L. F. při vydání certifikátu ze dne 30.12.2011, č.j. 103/2011/Ce/Fu, v rámci zkráceného stavebního řízení ve smyslu § 117 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), byl nezákonný. Autorizovaný inspektor je zcela opomenul a neobstaral si jejich vyjádření, byť žalobkyně jsou osobami, které by byly účastnicemi stavebního řízení. Svoji aktivní legitimaci k podání tohoto návrhu žalobkyně opíraly především o usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9 (dále jen „usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9“).

Stavební úřad návrh žalobkyň rozhodnutím ze dne 28.8.2013, č.j. MCBS/002575/13, sp. zn. STU/04/036307/12/Poki, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podaly odvolání, které žalovaný zamítl s tím, že žalobkyně nijak neprokázaly aktivní legitimaci k podání návrhu podle § 142 odst. 1 správního řádu, neboť neunesly důkazní břemeno, že je rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu nezbytné pro uplatnění jejich práv v jiném správním řízení nebo jiném řízení před orgánem veřejné moci, zejména před soudem (např. neargumentovaly podáním žaloby na ochranu vlastnického práva či žaloby na náhradu škody).

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v návrhu podle § 142 odst. 1 správního řádu vznášely proti předmětné stavbě věcné námitky, které svojí podstatou spadaly již do územního řízení, a proto je nyní nemohou s úspěchem uplatňovat.

Výše uvedený závěr žalobkyně nyní napadají podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobkyně zdůrazňují, že oprávněnost podání návrhu na zahájení řízení dle § 142 správního řádu odvozují od usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, ve kterém zvláštní senát dospěl k závěru, že jedinou obranou opomenutých účastníků v případě vydání certifikátu autorizovaného inspektora je iniciování řízení o určení právního vztahu.

Podle žalobkyň tento názor nebyl žalovaným ani stavebním úřadem respektován. Nezbytnost deklaratorního rozhodnutí podle žalobkyň vyplývá již z toho, že jim přísluší postavení účastníků stavebního řízení, tuto argumentaci však žalovaný i stavební úřad zcela pominuly.

Žalobkyně uvádějí, že nebyly informovány o probíhajícím zkráceném stavebním řízení ve smyslu § 117 stavebního zákona, že nebyly vůbec vyrozuměny o nařízení veřejného ústního jednání na den 20.4.2011, a tudíž ani nemohly vznést své námitky, a to přesto, že autorizovaný inspektor byl povinen obstarat si vyjádření osob, které byly účastníky řízení podle § 109 stavebního zákona, tedy i žalobkyň jako vlastníků sousedních protilehlých nemovitostí.

Žalobkyně dále podrobně argumentují, v čem spatřují dotčení svých vlastnických práv umístěním stavby Bytový dům Cacovická (zastínění bytů v jejich domě, rozpor stavby s okolní zástavbou a s regulativy stanovenými územním plánem Statutárního města Brna, nedodržení koeficientu indexu podlažní plochy).

V podané replice žalobkyně odmítly argumenty obsažené ve vyjádření žalovaného jako nesprávné a opětovně poukázaly na závěry usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9.

Žalobkyně na svém procesním stanovisku setrvaly po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů se domáhají zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že zvláštní senát se ve svém usnesení ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, blíže nezabýval podmínkou pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, nýbrž pouze možností obrany proti certifikátu autorizovaného inspektora. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 10.4.2013, č.j. 52 A 67/2012-38, žalovaný uvádí, že především posuzoval naplnění všech podmínek stanovených v § 142 odst. 1 správního řádu. Primární povinností žadatele o vydání deklaratorního rozhodnutí ve smyslu § 142 správního řádu je prokázat nezbytnost podání návrhu k uplatnění jeho práv. Tuto podmínku podle názoru žalovaného nelze nahradit odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že námitky týkající se zastínění, objemu a hmoty stavby bytového domu, nedodržení koeficientu indexu podlažních ploch atd. se týkají řízení o umístění stavby a nikoli stavebního řízení.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud při posouzení věci vycházel z usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, podle něhož autorizovaný inspektor není správním orgánem a jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu, nýbrž plněním ze soukromoprávní smlouvy. Podle zvláštního senátu certifikát autorizovaného inspektora sám o sobě nezakládá žádná práva a povinnosti a právní účinky nastupují až okamžikem oznámení certifikátu stavebnímu úřadu (§ 117 stavebního zákona); tehdy stavebníkovi vzniká ze zákona právo provést stavbu podle projektové dokumentace, ovšem jen za splnění všech zákonem stanovených podmínek.

V citovaném usnesení se zvláštní senát zabýval i možností obrany proti certifikátu autorizovaného inspektora: „[p]okud s certifikátem nesouhlasí stavebník, zcela prostě oznámení stavebnímu úřadu nepodá a domáhá se soukromoprávními prostředky, nebo i pořadem práva svých civilních nároků vůči inspektorovi, který mu odpovídá za škodu, kterou způsobí výkonem své činnosti, na základě § 146 stavebního zákona. Úprava této odpovědnosti se bude řídit obecnými předpisy o náhradě škody, zejména § 420 a násl. občanského zákoníku, případně v § 373 a násl. obchodního zákoníku. O porušení práv a povinností ze smlouvy a o náhradě škody rozhodne soud v občanském soudním řízení...Všechny další osoby (ve věcech dosud projednávaných šlo zpravidla o opomenuté sousedy coby osoby, které by byly účastníky, kdyby se vedlo stavební řízení), které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 spr. ř. Toto ustanovení upravuje zvláštní řízení o určení právního vztahu...Možností použití § 142 spr. ř. se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku, č.j. 1 As 92/2011 – 182 ..., ale - v mezích liché úvahy o opravných prostředcích proti certifikátu - však odmítl je proto, že se nejedná o opravný prostředek, ale o zvláštní řízení, které nemůže napravovat vady či nezákonnosti v předcházejících řízeních. Zvláštní senát v předcházejícím textu ale vyložil, že certifikát nelze považovat za rozhodnutí a postup vedoucí k vydání certifikátu není řízením dle správního řádu. Proto uvedený argument neobstojí. Již ze systematiky správního řádu vyplývá, že se opravné prostředky vztahují ke správnímu řízení ukončenému rozhodnutím. V dané situaci je tedy samostatné řízení podle § 142 spr. ř. nejvhodnějším (ostatně pro opomenuté účastníky v zásadě nenáročným a rychlejším než řízení soudní) možným prostředkem pro nápravu vad způsobených nezákonně vydaným a posléze oznámeným certifikátem...

...Dle § 142 spr. ř. rozhodne správní orgán na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Věcně a místně příslušným orgánem k rozhodnutí bude dle § 11 spr. ř. stavební úřad určený místem stavby, o kterou bude spor veden... Podání návrhu na zahájení takového řízení o určení právního vztahu není omezeno žádnou lhůtou. Výsledkem řízení je pravomocné rozhodnutí, které musí stavební úřad vydat ve lhůtách dle § 71 spr. ř., tj. bez zbytečného odkladu, jinak zpravidla do 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu je pak dále možné se odvolat běžným způsobem, případně proti rozhodnutí o odvolání podat žalobu ke správnímu soudu dle § 65 s. ř. s. V případě nečinnosti stavebního úřadu lze využít žalobu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s.ř.s.“.

Soud poznamenává, že v postupech zahájených po účinnosti zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, a některé související zákony, je nutné doložit již souhlasy osob, které by byly jinak účastníky stavebního řízení. „Zkrácené stavební řízení“ se pak nahrazuje slovy „posouzení autorizovaným inspektorem“, přičemž z důvodové zprávy k zákonu č. 350/2012 Sb. vyplývá, že zjednodušující postupy podle stavebního zákona lze využít u bezkonfliktních případů a smyslem zákonodárcem provedené změny je přispívat k ochraně práv osob, které by byly účastníky stavebního řízení, kdyby bylo vedeno.

Na nyní posuzovanou věc však ještě dopadá právní úprava ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 350/2012 Sb.; jedná se o tedy tzv. zkrácené stavební řízení ve smyslu § 117 stavebního zákona, podle kterého, uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109 stavebního zákona), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení (odstavec 1 citovaného ustanovení). Podle odstavce 3 téhož ustanovení autorizovaný inspektor certifikátem stvrzuje, že ověřil projektovou dokumentaci a připojené podklady z hledisek uvedených v § 111 odst. 1 a 2 a že navrhovaná stavba může být provedena. Na projektové dokumentaci tuto skutečnost vyznačí, uvede své jméno a příjmení, datum vydání certifikátu a opatří ji svým podpisem a razítkem se státním znakem České republiky. K certifikátu připojí návrh plánu kontrolních prohlídek stavby, závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109). Podle odstavce 4 téhož ustanovení pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených

orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobivosti stavby pro zkrácené řízení.

Z výše citovaných ustanovení je zřejmé, že právní úprava zkráceného stavebního řízení zakotvila právo na vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení, a rovněž i právo na vypořádání jimi ve vyjádření uplatněných námitek.

Podle zvláštního senátu je pak prostředkem ochrany práv v případech, kdy autorizovaný inspektor nedodržel postup předepsaný výše citovaným ustanovením a zkrátil tak osoby, které by jinak byly účastníky stavebního řízení, právě řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu.

Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že obrana dotčených osob v případě podání návrhu ve smyslu § 142 správního řádu nemůže být ve věcech vydaných certifikátů autorizovaných inspektorů oslabena tím, že by byl přístup k vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu podmíněn prokázáním, že vydání tohoto rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění práv žadatele. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.12.2012, č.j. 9 As 147/2012-66, zdůraznil, že zvláštní senát v postupu podle § 142 správního řádu shledal jedinou možnou obranu proti zásahům do práv dotčených osob v případě vydání certifikátů autorizovaných inspektorů; pak již z této samotné skutečnosti vyplývá automatické prokázání nezbytnosti podání žádosti ve smyslu § 142 správního řádu k uplatnění práv.

Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.12.2012, č.j. 9 As 147/2012-66, je nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu pro opomenuté sousedící vlastníky dána již proto, že jde o jedinou možnou obranu proti certifikátu autorizovaného inspektora. Neuplatní se zde tedy argumentace žalovaného, která splnění podmínky nezbytnosti k uplatnění práv odvozuje od jiného správního či soudního řízení, v němž by žalobkyně uplatňovaly svá práva na základě deklaratorního rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti je proto nepřipadný odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 10.4.2013, č.j. 52 A 67/2012-38, který se problematikou autorizovaným inspektorem opomenutých vlastníků, kteří by byli účastníky stavebního řízení, vůbec nezabýval.

Pokud jde o tu část odůvodnění rozhodnutí žalovaného, podle níž věcná argumentace žalobkyň proti stavbě je pro účely stavebního řízení irelevantní a týká se řízení územního, pak se jedná o argumentaci v této fázi řízení zcela předčasnou. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda žalobkyně byly v postavení osob, které by byly účastnicemi stavebního řízení, a pokud ano, zda se skutečně nemohly ve smyslu § 117 odst. 1 stavebního zákona ke stavbě Bytový dům Cacovická před

vydáním certifikátu autorizovaného inspektora vyjádřit; žalovaný tak především vůbec neposuzoval pro řízení ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu podstatnou otázku, a to zda autorizovaný inspektor postupoval v souladu s § 117 stavebního zákona.

Pokud měly být žalobkyně účastnicemi stavebního řízení, pak bylo na žalovaném a stavebním úřadu, aby se zabývali tím, zda certifikát byl vydán postupem podle 117 odst. 1 stavebního zákona, zda se tedy mohly žalobkyně ke stavbě vyjádřit a jejich vyjádření bylo vypořádáno, neboť jak vyplývá z výše citovaného usnesení zvláštního senátu: „...[v] případě, že stavební úřad během řízení dle § 142 spr. ř. shledá, že certifikát byl vydán bez splnění zákonných předpokladů, zejména neoprávněnou osobou, na základě nezákonného postupu, v rozporu s územně plánovací dokumentací, bez souhlasných závazných stanovisek všech dotčených orgánů nebo bez souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení, nevypořádal řádně námitky potenciálních účastníků stavebního řízení, resp. nepředložil nevypořádané rozpory stavebnímu úřadu atd., vydá stavební úřad deklaratorní rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo...Následně by stavební úřady jako orgány státního dozoru ve věcech územního plánování a stavebního řádu mohly postupovat dle § 171 stavebního zákona a vyzvat stavebníka ke zjednání nápravy nebo rozhodnutím uložit povinnost zjednat nápravu v přiměřené lhůtě. Není dále vyloučeno ani nařízení odstranění stavby dle § 129 či kontrolní prohlídka stavby dle § 134 stavebního zákona a v jejím důsledku postup dle odst. 4 tohoto ustanovení. Nedostatky v činnosti autorizovaného inspektora může vyřešit navrhovatel rovněž jako orgán dozoru dle § 171, a to rozhodnutím o odvolání autorizovaného inspektora podle § 144 odst. 2 stavebního zákona.“ (pozn. zdůrazněno zdejším soudem).

Právo stavby na základě certifikátu autorizovaného inspektora (resp. oznámení stavebníka opírající se o certifikát) může vzniknout pouze za předpokladu dodržení všech stavebním zákonem daných podmínek. Pokud nevzniklo, vadný postup autorizovaného inspektora nelze v řízení ve smyslu § 142 správního řádu „dodatečně zhojit“. „Až v tomto okamžiku (oznámením podaným stavebnímu úřadu) vzniká stavebníkovi ze zákona (veřejné subjektivní) právo provést stavbu podle projektové dokumentace, ovšem jen za podmínky, že byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky, tzn. opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení, a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení. Pokud tyto podmínky (nebo jen některá z nich) splněny nejsou, tzn. např. nebyla opatřena vyjádření (všech) dotčených osob, které by jinak (pokud by probíhalo) byly účastníky stavebního řízení (nutno samozřejmě vycházet tak jako ve stavebním řízení, resp. jakémkoliv jiném správním řízení, z materiálního pojetí účastenství, tzn. že účastníkem je ten, kdo splňuje zákonné podmínky účastenství, bez ohledu na to, jestli byl nebo nebyl opomenut), právo provést stavbu ze zákona vzniknout nemůže, neboť nebude naplněna hypotéza z § 117 odst. 1 stavebního zákona.“ (Vedral, J.: K právnímu postavení autorizovaných inspektorů a k právní povaze jejich certifikátů. Stavební právo: Bulletin. Praha: ČSSP, 2010, č. 4.).

V tomto ohledu je nadbytečné, aby se i soud zabýval konkrétními věcnými námitkami žalobkyní proti stavbě Bytový dům Cacovická. Jednak není vůbec zřejmé, zda se jimi zabýval autorizovaný inspektor, resp. není zřejmé, zda žalobkyně vůbec nějaké námitky ve zkráceném stavebním řízení mohly uplatnit. Navíc, jak bylo zdůrazněno výše, právo stavby může stavebníkovi vzniknout jen za splnění všech podmínek ve smyslu § 117 stavebního zákona, a to již s ohledem na koncepci tzv. zkráceného stavebního řízení. Pokud právo realizovat stavbu na základě oznámení stavebníka s certifikátem autorizovaného inspektora vůbec nevzniklo, nelze podle zdejšího soudu tuto skutečnost zhojit tím, že správní orgán v řízení ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, jehož smyslem je deklarace existence právního vztahu (tedy určení jen a pouze toho, zda právo stavby vzniklo či nikoli), teprve poprvé věcně vypořádá „námitky, které by žalobkyně bývaly uplatnily u autorizovaného inspektora“. Nevypořádá-li totiž nebo nepodaří-li se při vypořádání námitek autorizovanému inspektorovi odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, pak nemůže autorizovaný inspektor bez součinnosti se stavebním úřadem ve smyslu § 117 odst. 4 stavebního zákona postupovat dále; takový postup by byl postupem *contra legem*.

Soud tak uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném právním závěru, který je v rozporu se závěry usnesení zvláštního senátu ze dne 6.9.2012, č.j. Konf 25/2012-9, a absentuje v něm skutková a právní argumentace k tomu, zda autorizovaný inspektor postupoval ve vztahu k žalobkyním zákonem stanoveným postupem a zda tedy stavebníkovi právo stavby vzniklo či nikoli. Takové rozhodnutí pak nemůže v soudním přezkumu obstát. Proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně měly ve věci plný úspěch, a proto mají podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady řízení v zaplacených soudních poplatcích ve výši 9 000 Kč a dále náklady za právní zastoupení, konkrétně za tři úkony právní služby ve vztahu ke každé ze žalobkyní - převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), se zohledněním pravidel pro zastupování více osob podle § 12 odst. 4 cit. vyhlášky, celkem tedy 33 480 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2015

David Raus
předseda senátu